

Once de Septiembre de 2020 | Con España y la Unión Europea no hay salida

ENDAVANT OSAN :: 10/09/2020

Este Once de Septiembre se desarrolla en medio de una de las crisis más profundas que hemos vivido como pueblo, como clase y como especie

Onze de Setembre de 2020 | Amb l'Estat espanyol i la Unió Europea no hi ha sortida

09/09/20

Manifest d'Endavant OSAN per la Diada Nacional de l'Onze de Setembre de 2020.

Amb l'estat espanyol i la Unió Europea no hi ha sortida: Independència, Socialisme i Feminisme als Països Catalans

Vivim temps de crisi, vivim temps de lluita. Aquest Onze de Setembre es desenvolupa enmig d'una de les crisis més profundes que hem viscut com a poble, com a classe i com a espècie. L'impacte sanitari, econòmic, social i polític de la crisi desfermada per la pandèmia de la Covid-19 és encara difícil de valorar. El que sí que és clar a hores d'ara és que res no tornarà a ser com abans, i que el sistema econòmic capitalista i el marc polític de la monarquia parlamentària i del règim autonòmic a l'estat Espanyol no han estat capaços de donar resposta als múltiples reptes que hem hagut d'afrontar fins ara, ni als que haurem d'afrontar en el futur.

La resposta a la crisi s'ha basat a posar els interessos econòmics de les classes dominants per damunt de la salut i les condicions de vida de la classe treballadora. **La pràctica neoliberal de socialitzar les pèrdues i privatitzar els beneficis, imposada amb mà de ferro per la Unió Europea, implica que, si no fem res per evitar-ho, la factura de la crisi la pagarem les treballadores.** Els nostres impostos i el fruit del nostre treball serviran per rescatar les grans empreses, mentre les nostres condicions materials de vida es degraden a un ritme sense precedents.

Aquesta resposta neoliberal no només és injusta, sinó que s'ha demostrat ineficaç per solucionar els problemes als quals ens enfrontem a curt, mitjà i llarg termini. La situació d'emergència a què ens ha abocat la pandèmia ha posat de manifest que el mercat, com a mecanisme per articular la producció i gestionar recursos escassos, no ha permès cobrir les necessitats més bàsiques ni en salut pública ni per a la vida de les persones. **Les mesures temporals de «rescat social» que s'han adoptat fins ara simplement tiren la pilota endavant i ajornen els problemes derivats de l'impacte econòmic de la crisi** per poder gestionar l'excepcional situació a curt termini.

La solució a llarg termini i la garantia que estarem preparades en situacions semblants en el futur només pot venir de la racionalització i planificació de l'economia i els treballs de cures, del repartiment equitatiu del treball i de

l'aprofundiment dels mecanismes democràtics de decisió sobre els afers polítics, econòmics i socials. Aquesta crisi ens obligarà a reconstruir el país, haurem d'assumir sacrificis i treballar conjuntament per recuperar les nostres vides. Ara és, doncs, el moment de preguntar-nos quin país volem reconstruir. Abocarem els nostres esforços per reflotar els beneficis de les grans empreses i els bancs, o canviarem el rumb de la societat i construirem un país on els recursos materials es posin al servei de garantir una vida digna a totes les persones?

La independència és la clau de volta per aconseguir les profundes transformacions socials necessàries per posar realment la vida al centre del desenvolupament social

Només si com capaces de recuperar la sobirania com a poble i exercir efectivament el dret a l'autodeterminació dels Països Catalans, entès com un procés permanent de decisió sobre les directrius econòmiques polítiques i socials que han de guiar la nostra societat, podrem capgirar les relacions d'autoritat i dominació social imposades per l'oligarquia i pel capitalisme depredador. **La independència és la clau de volta per aconseguir les profundes transformacions socials necessàries per posar realment la vida al centre del desenvolupament social.**

El primer pas és, sense dubte, posar en marxa un pla de xoc que garanteixi uns mínims de dignitat en la vida de les persones i un mínim de recursos en salut pública. Però no ens podem quedar aquí: hem d'aprofitar el punt d'inflexió que suposa aquesta crisi per impulsar transformacions socials profundes guiades per la idea que la vida de les persones és més important que els beneficis de les empreses. No som ingenus i sabem que això xoca frontalment amb els interessos dels poderosos, els governs i les grans empreses. Per tant, no serà fàcil i no n'hi haurà prou amb tenir raó i demanar-ho educadament.

Per aconseguir aquests objectius hem de construir un bloc social i polític de ruptura, articulat al voltant de la classe treballadora i la resta de classes populars dels Països Catalans, que sigui capaç d'enfrontar-se als poderosos i fer valer els nostres interessos per sobre dels interessos dels qui només volen maximitzar els seus beneficis. Necessitem articular un programa de lluita i reivindicacions que aglutini les múltiples lluites polítiques i socials sota el paraigua d'una estratègia global de ruptura. **Necessitem un programa feminista d'Unitat Popular que ens permeti construir un contrapoder amb el qual fer front als estats espanyol i francès, a la Unió Europea i al capital.**

No podem confiar en velles fórmules ni repetir esquemes que ja s'han demostrat inútils. No n'hi ha prou de votar a les eleccions i confiar que els polítics, les institucions o els líders messiànics ens solucionaran els problemes. **El govern autonòmic efectiu, que és el centre de l'estratègia del sobiranisme governamental, ha estat incapaç tant de plantar cara a l'estat Espanyol per avançar cap a la independència com de garantir la salut i els drets socials de les treballadores.** A l'hora de la veritat, la retòrica del govern efectiu, les proclames enceses i els gestos simbòlics als quals ens tenen acostumats encobreixen la disputa pel poder autonòmic entre ERC i Junts per Catalunya.

Només si plantegem l'autodeterminació com una revolució política que remogui els fonaments de la nostra societat podrem guanyar el pols a l'estat

La tossuda realitat és que la lluita és l'únic camí per aconseguir la nostra llibertat com a poble. No és un camí fàcil ni es presta a grans cops d'efecte mediàtic, però la història ens ensenya que només lluitant tenim futur. Hem d'organitzar-nos i lluitar en tots els àmbits de la nostra vida: als nostres llocs de treball, als nostres barris i pobles, en assemblees feministes, en sindicats d'habitatge, en sindicats de treballadores i en organitzacions polítiques i socials. **Només si plantegem l'autodeterminació com una revolució política que remogui els fonaments de la nostra societat podrem guanyar el pols a l'estat.** Hem d'aconseguir que mantenir l'opressió del nostre poble surti més car que acceptar la nostra independència. **Només una insurrecció democràtica i un conflicte sostingut en el temps podran fer trontollar els poders establerts i obrir escletxes per a les transformacions socials necessàries que ens permetin viure una vida que valgui la pena ser viscuda.**

Aquest és el projecte d'Unitat Popular que defensem l'Esquerra Independentista, i estem convençudes que, tot i no ser una aposta fàcil, és l'única que ens permetrà avançar. Necessitem tota la intel·ligència, necessitem tot l'entusiasme, necessitem tota la força. Si el present és lluita, el futur és nostre!

Per la Independència, el Socialisme i el Feminisme als Països Catalans.

Once de Septiembre de 2020 | Con España y la Unión Europea no hay salida

Manifiesto de Endavant OSAN para la Diada Nacional del Once de Septiembre de 2020.

Con España y la Unión Europea no hay salida: Independencia, Socialismo y Feminismo en los Países Catalans

Vivimos tiempos de crisis, vivimos tiempos de lucha. Este Once de Septiembre se desarrolla en medio de una de las crisis más profundas que hemos vivido como pueblo, como clase y como especie. El impacto sanitario, económico, social y político de la crisis desatada por la pandemia del Covidien-19 es todavía difícil de valorar. Lo que sí está claro a estas alturas es que nada volverá a ser como antes, y que el sistema económico capitalista y el marco político de la monarquía parlamentaria y del régimen autonómico en el estado Español no han sido capaces de dar respuesta a los múltiples retos que hemos tenido que afrontar hasta ahora, ni a los que tendremos que afrontar en el futuro.

La respuesta a la crisis se ha basado en poner los intereses económicos de las clases dominantes por encima de la salud y las condiciones de vida de la clase trabajadora. **La práctica neoliberal de socializar las pérdidas y privatizar los beneficios, impuesta con mano de hierro por la Unión Europea, implica que, si no hacemos nada para evitarlo, la factura de la crisis la pagaremos las trabajadoras.** Nuestros impuestos y el fruto de nuestro trabajo servirán para rescatar las grandes empresas, mientras nuestras condiciones materiales de vida se degradan a un ritmo sin precedentes.

Esta respuesta neoliberal no sólo es injusta, sino que se ha demostrado ineficaz para solucionar los problemas a los que nos enfrentamos a corto, medio y largo plazo. La situación de emergencia a la que nos ha abocado la pandemia ha puesto de manifiesto que el mercado, como mecanismo para articular la producción y gestionar recursos escasos, no ha permitido cubrir las necesidades más básicas ni en salud pública ni para la vida de las personas. **Las medidas temporales de «rescate social» que se han adoptado hasta ahora simplemente tiran la pelota adelante y aplazan los problemas derivados del impacto económico de la crisis** para poder gestionar la excepcional situación a corto plazo.

La solución a largo plazo y la garantía de que estaremos preparadas en situaciones similares en el futuro sólo puede venir de la racionalización y planificación de la economía y los trabajos de cuidados, del reparto equitativo del trabajo y de la profundización de los mecanismos democráticos de decisión sobre los asuntos políticos, económicos y sociales. Esta crisis nos obligará a reconstruir el país, tendremos que asumir sacrificios y trabajar conjuntamente para recuperar nuestras vidas. Ahora es, pues, el momento de preguntarnos qué país queremos reconstruir. Verteremos nuestros esfuerzos para reflotar los beneficios de las grandes empresas y los bancos, o cambiaremos el rumbo de la sociedad y construir un país donde los recursos materiales se pongan al servicio de garantizar una vida digna a todas las personas?

La independencia es la clave para lograr las profundas transformaciones sociales necesarias para poner realmente la vida en el centro del desarrollo social

Sólo si como capaces de recuperar la soberanía como pueblo y ejercer efectivamente el derecho a la autodeterminación de los Països Catalans, entendido como un proceso permanente de decisión sobre las directrices económicas políticas y sociales que deben guiar nuestra sociedad, podremos invertir las relaciones de autoridad y dominación social impuestas por la oligarquía y por el capitalismo depredador. **La independencia es la clave para lograr las profundas transformaciones sociales necesarias para poner realmente la vida en el centro del desarrollo social**.

El primer paso es, sin duda, poner en marcha un plan de choque que garantice unos mínimos de dignidad en la vida de las personas y un mínimo de recursos en salud pública. Pero no nos podemos quedar aquí: tenemos que aprovechar el punto de inflexión que supone esta crisis para impulsar transformaciones sociales profundas guiadas por la idea de que la vida de las personas es más importante que los beneficios de las empresas. No somos ingenuos y sabemos que esto choca frontalmente con los intereses de los poderosos, los gobiernos y las grandes empresas. Por tanto, no será fácil y no será suficiente con tener razón y pedirlo educadamente.

Para conseguir estos objetivos debemos construir un bloque social y político de ruptura, articulado en torno a la clase trabajadora y demás clases populares de los Països Catalans, que sea capaz de enfrentarse a los poderosos y hacer valer nuestros intereses por encima los intereses de los que sólo quieren maximizar sus beneficios. Necesitamos articular un programa de lucha y reivindicaciones que aglutine las múltiples luchas políticas y sociales

bajo el paraguas de una estrategia global de ruptura. **Necesitamos un programa feminista de Unidad Popular que nos permita construir un contrapoder con el que hacer frente a los estados español y francés, a la Unión Europea y al capital .**

No podemos confiar en viejas fórmulas ni repetir esquemas que ya se han demostrado inútiles. No basta con votar en las elecciones y confiar en que los políticos, las instituciones o los líderes mesiánicos nos solucionarán los problemas. **El gobierno autonómico efectivo, que es el centro de la estrategia del soberanismo gubernamental, ha sido incapaz tanto de hacer frente al estado Español para avanzar hacia la independencia como de garantizar la salud y los derechos sociales de las trabajadoras .** A la hora de la verdad, la retórica del gobierno efectivo, las proclamas encendidas y los gestos simbólicos a los que nos tienen acostumbrados encubren la disputa por el poder autonómico entre ERC y Junts per Catalunya.

Sólo si planteamos la autodeterminación como una revolución política que remueva los cimientos de nuestra sociedad podremos ganar el pulso al estado

La terca realidad es que la lucha es el único camino para lograr nuestra libertad como pueblo. No es un camino fácil ni se presta a grandes golpes de efecto mediático, pero la historia nos enseña que sólo luchando tenemos futuro. Debemos organizarnos y luchar en todos los ámbitos de nuestra vida: en nuestros puestos de trabajo, en nuestros barrios y pueblos, en asambleas feministas, en sindicatos de vivienda, en sindicatos de trabajadoras y en organizaciones políticas y sociales. **Sólo si planteamos la autodeterminación como una revolución política que remueva los cimientos de nuestra sociedad podremos ganar el pulso al estado .** Tenemos que conseguir que mantener la opresión de nuestro pueblo salga más caro que aceptar nuestra independencia. **Sólo una insurrección democrática y un conflicto sostenido en el tiempo podrán hacer tambalear los poderes establecidos y abrir rendijas para las transformaciones sociales necesarias que nos permitan vivir una vida que valga la pena ser vivida .**

Este es el proyecto de Unidad Popular que defendemos la Izquierda Independentista, y estamos convencidas de que, a pesar de no ser una apuesta fácil, es la única que nos permitirá avanzar. Necesitamos toda la inteligencia, necesitamos todo el entusiasmo, necesitamos toda la fuerza. Si el presente es lucha, el futuro es nuestro!

Por la Independencia, el Socialismo y el Feminismo en los Països Catalans.

<https://ppcc.lahaine.org/once-de-septiembre-de-2020>